

Meta var bleven stille. Hun genkendte nu rigtig sin Veninde fra gamle Dage i København, naar Jytte sad i Gyngestolen med Haanden under Nakken og trevlede alting op, saa man tilsidst hverken vidste ud eller ind. Om det saa var Stillingen, saa var den akkurat den samme nu.

„Hvor er du underlig!“ sagde hun; men det var ikke — som i de unge Pige dage — et Udtryk for Beundring.

„Jeg veed det nok. Naar du blot vil tro, at jeg ikke er det med min gode Vilje. Jeg tænker undertiden paa, om jeg ikke er kommen til denne Verden af en Fejltagelse og i Virkeligheden var bestemt for en ganske anden Klode i den modsatte Ende af Himmelrummet. Jeg føler mig til Tider som en Døvtum og begriber ikke et Muk af det hele. Men til andre Tider har jeg rigtignok en lige saa ubehagelig Fornemmelse af at være den eneste vaagne i en Verden af Søvnængere.“

Hun vilde have sagt mere, men opgav det, fordi hun dog aldrig kunde forklare sig ordenlig. Hun hørte det ogsaa selv nu, at hendes Tone var falsk. Ak ja, hun var nu engang fordømt til at gaa omkring som en Karikatur af sig selv, fordi hun ikke ejede Evnen til at give sit inderste Væsen tilkende for nogen. Men det var vel forøvrigt de allerfleste Menneskers Lod. De vidste bare ikke af det.

Pigen kom atter ind. Hun bragte Jytte et Visitkort.

Meta saae, at det gav et Ryk i Veninden, da hun læste Navnet.

„Er den Herre derude?“